

искахъ азъ да подържа, но въ сжщо врѣме трѣба да се дѣйствува нѣщо подъ името на това въображаемо нѣщо, за да му се дадатъ бѣлѣзи за неговото сжществуване.

Прѣзъ 1867 година нашитѣ родолюбиви първенци отъ Букурещъ бѣха скроили нѣщо и влѣгли въ споразумение съ сръбското правителство. Какво нѣщо бѣше не можеше точно да се узнае, защото го държаха въ тайноть, но отъ нѣкакви външни знакове, виждаше се, че въ Сърбия се съставило едно училище за образуване на български офицери. Нашитѣ първенци българи събираха отъ по-богатитѣ българи пари, за привеждане въ дѣйствие на това дѣло. При това тѣ изпращаха много наши младежи, да вървятъ въ Бѣлградъ и постѣпятъ въ това училище. Така тѣ бѣха испратили и свой емисаръ въ Бѣлградъ, струва ми се, Г-нъ Глигорий Начевичъ за надзирателъ по тая работа. Понататакъ неможа да се узнае цѣльта на това съглашение съ сръбското правителство.

Сега Г-нъ Ев. Ив. Гешевъ обнародва протоколътъ имъ въ една брошура т. е. да направимъ единъ видъ дуализамъ съ Сърбия, като имаме за общъ князь или царъ Сръбски Князь и прочее...

Азъ като познавахъ добръ сръбитѣ и тѣхното правителство, какъ то глѣдаше на българскитѣ работи и какво мнѣние имаше за България въ бждаще, стана ми много чудно това ново нѣщо отъ страна на сръбското правителство, а особено съ българи, които не го познаватъ.

Турихъ се веднага и написахъ оная брошура подъ заглавие: „България и восточний въпросъ“, която въ началото на 1868 година се публикува въ в-къ „Народность“. Въ тази брошура цѣльта ми бѣше да бичувамъ сръбското правителство, какво мисли да дѣйствува то съ българитѣ, а особено прѣдставихъ българскитѣ *легии* при бомбардиранието на Бѣлградъ, съ какъвъ възторгъ приеха тѣ защитата на сръбитѣ противъ турцитѣ, и какъ, слѣдъ като си свърши то работата, ги натири голи и боси. Въ